

Kružkovy

Občasník Slováckého krúžku v Brně, číslo 13 /prosinec 1991/

- x -

Program na I. čtvrtletí 1992

15. 1. 17,30 výroční valná hromada Slováckého krúžku: na programu zpráva o činnosti a hospodaření, změny stanov, volba nového výboru - ve Středisku motorismu Zetor v Líšni
- 19,30 beseda ve Středisku motorismu Zetor v Líšni
5. 2. 19,30 beseda s koštěm slivovice ve Střeisku motorismu v Líšni
- KDO SE CHCE ZÚČASTNIT KOŠTU SE SVÝM VZORKEM, nechť odevzdá do 20. 1. 0,5 litru slivovice stárkům. Za tento vzorek dostane kupony na ochutnání všech vystavených vzorků
15. 2. 18,00 Slovácký ples v Besedním domě v Králově Poli, vstupné 45 Kčs civilové; 35 Kčs krojované, 30 Kčs členové krúžku, místenka 5 Kčs. Hrají cimbálová muzika krúžku a cimbálová muzika souboru Radošov z Veselí n.M.
2. 3. 19,30 fašanková beseda ve Středisku motorismu Zetor v Líšni

Zprávy ze světa

PRAHA

Funkci předsedy pražského Slováckého krúžku nyní vykonává Miroslav Říha. Gen. ing. Jaroslav Vinkler požádal o uvolnění z funkce z osobních důvodů.

FINSKO

Spolek Limingan Nuorisoseura oslavil ve dnech 28. a 29. 9. 1991 sté výročí svého založení. 28. 9. měli taneční večer, hlavním dnem oslav byl den 29. 9. s tímto programem:

10 hod. slavnostní mše

11 hod. položení věnců k pomníku padlých v Limince

11,30 hod. přijímání gratulací v budově spolku /Seuře/ s peněžními darů spolku

13,30 hod. slavnostní odpoledne v Seuře s bohatým programem, z něhož vyjímáme:

- uvítací řeč předsedy spolku

- stručný přehled historie spolku

- slavnostní projev krajského hejtmana z Oulu

- vystoupení všech liminských hudebních a pěveckých souborů, vystoupení tanečního souboru spolku

- vzpomínka na skladatele Heikki Sarvelu, který sloužil Píseň o Limince a zemřel dva týdny před oslavou

Přehled vydaných Krúžkozorů

Protože mnohým krúžkařům některé Krúžkozory chybí, uvádíme zde přehled dosud vydaných čísel. Ta čísla, která jsou na skladě, je možno získat za slevněnou cenu 1 Kčs, na zvláštní přání můžeme nechat oxeroxovat i čísla rozebraná, což však bude dražší.

čís.	1	vyšlo	v květnu 1988, rozebráno
"	2	"	v září 1988, několik čísel na skladě
"	3	"	v prosinci 1988, ještě na skladě
"	4	"	v březnu 1989, rozebráno
"	5	"	v červnu 1989, několik výtisků na skladě
"	6	"	v září 1989, na skladě
"	7	"	v lednu 1990, na skladě
"	8	"	v březnu 1990, na skladě
"	9	"	v srpnu 1990, na skladě
"	10	"	v říjnu 1990, na skladě
"	11	"	v prosinci 1990, na skladě
"	12	"	v prosinci listopadu 1991, na skladě

V Krúžkozorech vycházela řada statí na pokračování:

- J. M. Krist, Stručná historie Slováckého krúžku v Brně, vyšlo v číslech 1-4, 6-8
- dr. V. Štěpánek, Slovácko a jeho vnitřní členění, dosud neukončeno, zatím vyšlo v číslech 1-2, 5, 9 a 11
- J. M. Krist, Z Brna na Cabo da Roca a zpět, vyšlo v číslech 7, 9-11
- ing. J. Pokorný, Slovácký krúžek podruhé u severního polárního kruhu, vyšlo v číslech 12 a 13

O stanovách krúžku

Krúžek byl zaregistrován jako spolek podle zákona v listopadu 1990 na základě svých stanov, vytvořených v roce 1938 a schválených tehdejším Zemským úřadem v Brně 3. ledna 1939. Protože od té doby se mnohé změnilo, bude třeba aktualizovat některé části tehdejších stanov na dnešní poměry i na tradice, které se v krúžku mezitím vytvořily. Změn kupodivu není nutno učinit mnoho a jejich návrh bude předmětem jednání valné hromady krúžku 15. ledna 1992. Nejvýznamější změnou bude nová formulace členství v krúžku. Podle stanov z r. 1939 totiž mohou být členy krúžku buď Moravští Slováci nebo příslušníci slovanských národů, kteří mají mimořádné zásluhy a zájem o účely spolku Slovácký krúžek. Výběr pro současné podmínky navrhuje formulaci širokou a současně jednoduchou: členy mohou být všichni zájemci od věku 15ti let.

Úterý 16.7.91

Ráno jsme se sešli v Seure už v půl deváté, abychom si udělali generáiku hodů na večerní vystoupení.

V půl jedenácté jsme potom vyjeli na prohlídku Liminky.

Nejprve jsme navštívili místní dřevěný kostelík a jeho muzeum.

Potom jsme navštívili uměleckou školu, kde nám promítli asi desetiminutový videozáznam o Limince. V jeho části věnované právě navštívené umělecké škole jsme zahlédli i známé tváře manželů Kristových.

Následoval rodný dům známého finského operního pěvce a obrazová galerie.

Kolem poledne jsme odešli na oběd do místního evangelického kostela. Po obědě jsme si vyslechli komentář o funkci kostela a organizaci lidí, kteří jej zbudovali a spravují. Hned vedle něj jsme si prohlédli krásnou klubovnu místních skautů, kterou si svépomocí vybudovali úpravou staré dobytčí stáje.

Po obědě jsme odjeli do centra Liminky, kde jsme nejprve navštívili perfektní místní knihovnu vybavenou výkonným počítačovým systémem. Potom jsme zašli do nové posilovny kde jsme si mohli vyzkoušet všechna instalovaná posilovací zařízení.

Po té jsme se přesunuli do restaurace, kde před čtyřmi lety proběhl rozlučkový večírek naší první návštěvy v Limince. Vedoucí místního obchodního družstva si ještě pamatoval mnohé naše tváře a mimo to nám poskytl další informace o obchodní situaci v místě.

Následovala prohlídka nové vystavěné části Liminky, která byla postavena v klasickém finském stavebním stylu. Když jsme ji srovnali s našimi paneláky ...

Navštívili jsme i místní domov důchodců, kde jsme na volné ploše zazpívali několik písní a tanečnice předvedly dívčí hry z Hornácka.

Posledním bodem dne Liminky byla prohlídka Rosenbergovy rodinné farmy. Většinou z nás se zdálo být neuvěřitelné, co dokáží zvládnout dva mladí manželé, kteří navíc mají dvě malé děti.

Večeře byla opět společná ve stejném místě jako oběd.

Po návratu do Seury jsme se začali připravovat na večerní vystoupení. Toto proběhlo bez větších problémů, snad neúspěšnějším číslem byla sedlácká Idenky Jelínkové a Tondy Bartošíka, právě tak se líbil i zbojnický tanec.

Po vlastním programu jsme ještě popřáli Reinovi Rautiovi k jeho padesátinám, které oslavil právě před 14 dny.

Po vystoupení nám Finové promítli na naše přání videozáznam pořízený před čtyřmi lety během naší návštěvy. Vysoce přitom hodnotili skutečnost, že prakticky všechna čísla předvedená letos byla pro ně nová.

Závěrem večera proběhla bouřlivá diskuze o změně trasy naší zpáteční cesty. Někteří chtěli jet trasou původní, jiní trvali na tom, že chtějí vidět živé Laponce v jurtech, další byli ochotni dojet jen k Rovaniemi na polární kruh a odtud se hned vracet k jihu. K poslední skupině se nakonec přihlásilo nejvíce stoupenců, takže zdravý rozum zvítězil nad blouznivými sny.

Středa 17.7.91

Na tento den naši hostitelé naplánovali prohlídku Oulu. Je to nedaleké přístavní město, které kdysi bylo jednou osadou Liminky. Dnes je situace opačná. Přijeli jsme trochu později, takže na prohlídku ouluského tržiště nám zbylo sotva pár minut.

U autobusu nás již čekala naše průvodkyně, která nás potom vedla při projížďce městem a ukazovala nám různé pozoruhodnosti. Zastavili jsme se v místním koncertním domě, kde nám povyprávěla o jeho historii a kvalitách. Měla pravdu. V malém koncertním sále se zpěv našich děvčat nesl opravdu krásně. Chlapi se chlapsky rozhodli nezpívat. Nakonec si to vyzkoušeli aspoň tanečníci.

Potom naše cesta vedla na místní radnici, kde jsme si prohlédli reprezentační sál a zasedací místnost poslaneckého sboru Oulu.

Na oběd jsme jeli kousek za město do Oulského technologického centra, které je v těsné blízkosti oulské univerzity. Po obědě nám vysvětlili smysl a funkci takového technologického centra v dnešní době. Mimo jiné zajímavosti nám samozřejmě ukázali i tamní saunu, která slouží pracovníkům centra ve chvílích odpočinku.

Nedaleko od centra je také botanická zahrada s několika jehlanovými skleníky, v níž jsme pokračovali s naší prohlídkou města. Je úžasné že i tak daleko na severu, kde je prakticky půl roku světlo a půl roku tma, jsou schopni vypěstovat nejrůznější tropické rostliny jako banány, pomeranče, datle, fíky, ananas, kávu, vanilku, kiwi atd. Venku nám potom ukázali nejrůznější léčivé byliny a hospodářské rostliny (včetně brambor).

Asi v 5 odpoledne jsme dorazili do nedaleké vesničky Kello, kde jsme v místní Seure provedli naše poslední představení ve Finsku. Návštěva byla poněkud slabší, výhodou bylo, že jeviště nemělo jinou možnost než nastupovat zvenku. Aspoň jsme se tolik nepotili.

Po vystoupení jsme odjeli do Liminky, kde měl proběhnout rozlučkový večírek.

Po celodenním trmácení se řada z nás rozhodla dát si doma sprchu, takže začátek byl trochu váhavý. Potom se však zábava dobře rozproudila. Finští přátelé se na naše naléhání rozhodli předvést několik jejich tanců. Tvrdili sice že to ještě pořádně neznají, měl jsem však opačný pocit.

Ve hře k tanci se střídala naše a jejich muzika, nálada byla výborná. Domů jsme se dostali opět až po druhé hodině ranní. Potom ještě sauna a balení.

Čtvrtek 18.7.91

Šraz u Seury byl v 8.00 probíhalo opět strastiplné nakládání naší ohromné batožiny. Finové nám ještě na cestu společně nakoupili dvě hedvy pečiva, několik plat jogurtů, rajčat, okurky a salám, což jsme s povděkem přijali.

Během nakládání probíhalo srdceryvné loučení, které se v mnoha případech neobešlo bez slz.

Od Seury jsme vyrazili asi ve čtvrt na deset, a vydali jsme se směrem na Kemi a Rovaniemi.

Místo, kde severní polární kruh protíná cestu za Rovaniemi je z daleka vidět. Není to jen jakási pomyslná čára, ale docela slušná vesnička s mnoha stánky, restauracemi, vyhlídkovou věží, Santa Clausem, jurtou, v níž vás u svého ohně přivítá urostlý Laponec a před níž se pase sob (i když obehnáný plotem). Ti z nás, kterým zbylo aspoň 50 marek neváhali a koupili si jako suvenýr pravou sobí kožešinu. Počasí bylo podmráčné, déšť bylo cítit ve vzduchu, ale jinak se dalo chodit v tričku s krátkým rukávem.

Po hodinové zastávce jsme sedli do autobusu a vydali se domů, na jih.

Hranice Finska se švédskem jsme přejižděli asi v 5 hodin.

Náš první nocleh na zpáteční cestě se nám podařilo zajistit v aukempu Anaset. Paní v kanceláři se dost podivila, když jsme jí sdělili, že nemáme žádné stany. Udělala nám tedy speciální cenu pro celou výpravu (400 SEK = 2000 Kčs). Mělo to však tu výhodu, že tam byla sprcha s teplou vodou a pěkné prostředí. Pro nás bylo neméně důležité, že nás odtud nemohl nikdo vyhodit, což se stalo naší předchozí výpravě, když cestovala přes Švédsko. Každá píď půdy tu má svého majitele.

Pátek 19.7.91

Noc proběhla klidně i když k ránu trochu sprchlo. Naložili jsme se do autobusu a pokračovali k jihu. V Ornskoldviku jsme uhnuli k západu a přes Sollefteu, Östersund a hraniční přechod Storlien jsme pokračovali do Norska. Projížděli jsme krásným horským údolím, které je známé jako

středisko zimních sportů. Není divu, na severních svazích hor byly ještě velké plochy pokryté sněhem.

Nocleh jsme našli opět v autokempu tentokrát u osady Malvik, pár kilometrů před Trondheimem. Paní v jeho recepci byla zcela šokována naším úmyslem spát pod širým nebem bez chatičky, nebo alespoň stanu nad hlavou. Prý o něčem takovém v životě neslyšela. Nakonec nám rovněž udělala speciální cenu pro náš pobyt. Ten však byl ještě o čtvrtinu dražší než ten ve Švédsku. Kemp byl na pobřeží Atlantiku a řada z nás nevynechala možnost vykoupaní v něm. Díky Gofskému proudu je v těchto místech Atlantik teplejší než o tisíce kilometrů jižněji (v Portugalsku).

Sobota 20.7.91

Noc opět byla poklidná jen s docela malou přeháňkou. Balení do autobusu však bylo urychleno docela slušným deštěm.

Trondheim byl původně hlavním městem Norska. Teprve později se jím stalo Oslo. Navštívili jsme tam pěkný chrám, kde kromě jeho mohutné stavby jsme měli možnost obdivovat i korunovační klenoty norského království. Byly překrásné.

Celý den pěkně přšelo. Večer jsme dorazili do Oslo. Mnoho z nás chtělo mít možnost prohlédnout si Oslo zblízka. Časově to však nevyšlo jinak, než udělat jeho prohlídku večer. Měli jsme na to asi dvě a půl hodiny, což celkem postačilo. Pro mne byl zajímavý přístav se staršími plachetnicemi, královský palác, kde právě probíhalo slavnostní vyvěšování vlajek, i samotné centrum města.

Při zpáteční cestě k autobusu jsme si na ulici všimli skupiny muzikantů, kteří vypadali, že se chystají na nějakou produkci. Opravdu. Po chvilce domlouvání vstoupili do nedaleké restaurace a spustili. Za svoje umění se opravdu nemuseli stydět. Šlo zřejmě o nějaký španělský soubor, který - jak jsme se dověděli později - byl účastníkem místního hudebního festivalu.

Neděle 21.7.91

Spát jsme chtěli ještě na norském území. Počasí se večer umoudřilo a už v Oslo nepršelo. Zkoušeli jsme nějaký kemp kousek od silnice, nebyla tam však vhodná chatička pro řidiče.

Nakonec jsme zastavili u motelu přímo u dálnice. Byla asi jedna hodina ráno. Měli jeden volný pokoj s dvojlůžkem. Řidiči měli vyhráno, ostatní spali jako obvykle.

Ráno jsme vyrazili směrem na Holden, abychom po Norském území jeli co nejdále. Bylo pro nás překvapením, že jsme vůbec nenarazili na celnici. Najednou jsme byli ve Švédsku. Přechetí hranice jsme poznali jenom podle mapy a názvů osad jimiž jsme projížděli.

Centrum Goteborgu jsme si objeli autobusem a hned jsme pokračovali dál směrem na Borås a Varnamo. Díky dešti jsme tam byli dříve, než jsme předpokládali. Dali jsme si asi půl hodiny přestávku ve Varnamu a pak jsme vyjeli k nedaleké usedlosti Horle, kde jsme měli domluvené naše poslední vystoupení zájezdu a nocleh.

Pan Lenart Carlsson - pracovník místní galerie už nás očekával. Zavedl nás do nedaleké školy - místa našeho noclehu. Po nějaké chvíli přijel i hlavní organizátor toho dne - bývalý krůžkař dnes žijící ve Švédsku - Jura Holásek. Bylo potěšující, že se po letech poznal s našimi staršími členy.

Vystoupení proběhlo před budovou zmíněné místní galerie. Jura Holásek ke každému číslu podal vyčerpávající výklad, samozřejmě ve švédštině. Bylo zřejmé, že kromě své profese a hudebních vloh by se uživil i jako konferenciér. Švédové jeho výklad se zájmem poslouchali a bylo cítit, že se jim líbily i naše ukázky.

Po vystoupení nás autobus odvezl do jídelny nedaleké továrny, kde jsme si s naším hostitelem udělali malou besedu u cimbálu (ovšem bez cimbálu). Jura hrál s námi a opravdu dobře.

Nou jsme trávil ve zmiňené škole.

Pondělí 22.7.91

Ráno naše cesta vedla do Helsingborgu, kde jsme nasedli na trajektovou loď, která nás asi po půlhod:nově plavbě vypustila do Dánska. Opět jsme nenerazili na žádnou celnici. Nasedli jsme do autobusu a uháněli ke Kodani. V Kodani jsme si nechali asi dvě a půl hodiny na místní pamětihodnosti: především potom na královský palác, přístav a Malou mořskou vilu - sošku vily, podle známé Andersenovy pohádky.

Pěší zóna v Kodani je opravdu velmi rušná. kromě davů turistů tam můžete vidět skupiny pouličních muzikantů i sólisty stejně jako různé jiné kejklře.

Dánsko jsme opouštěli v přístavu Rodby Havn za skřipění zubů dánských celníků, kterým bylo těžké vysvětlit, proč nemáme celní doklady o vstupu do jejich země. Nakonec nad naši tupost mávli rukou a silniční daň vypočítali podle teoretické vzdálenosti. My však víme, že se nám naše "tupost" vyplatila.

Trajekt nás vypustil v Puttgardenu. Spěchali jsme dále do Hamburgu, kde jsme si nechtěli nechat ujít některá jeho lákadla. Podařilo se, alespoň muzská část naší výpravy má na co vzpomínat.

Úterý 23.7.91

Naše cesta pokračovala směrem na Berlín. Tam jsme byli poměrně brzy ráno a proto jsme pokračovali až do Drážďan. Tam si řidiči vyžádali zaslouženou přestávku a tak jsme na toto poměrně nám známe město měli asi 7 hodin času. Bylo krásné letní počasí. Drážďany nám nabídly možnost srovnání jejich socialistických časů a současnosti. Například v sortimentu zboží v prodejnách jsou k nepoznání. Zároveň se však staly pro naše peněženky ve většině případů nedostupné. Zajímavá je rovněž snaha našich sousedů o rekonstrukci některých ve válce zničených budov jejichž rozvaliny jsou v centru města dosud dobře patrné.

Po překonání hranic jsme spěchali k domovu tak, abychom byli do půlnoci v Brně. S jednou zastávkou, při níž jsme se přivítali s naším točeným "tekutým chlebem" se nám to podařilo.

Redakce Krůžkozoru

vyzývá všechny Krůžkaře, aby považovali Krůžkozor za svoji tribunu a aby zde uveřejňovali své názory, zážitky, úvahy a zkušenosti. Příští číslo bychom chtěli vydat k fašankovému krůžku, který bude 2. března 1992, proto prosíme odevzdat rukopisy do 20. února 1992. Těšíme se na Vaše příspěvky!